

(reportáž z pořadu Františka Vlčka a Jana Matěje Raka Písně pro poslední hosty)

Asi tak před dvěma lety mi písničkář **František Vlček** v Telči povídal o možném společném projektu písní dvacátých a třicátých let, který navrhl

Jan Matěj Rak

, mladý muž mnoha profesí a dovedností. Od nápadu nebylo daleko k činům. Občas jsem mohl vyslechnout při různých příležitostech kratší či delší ukázkou spojení kytarového mistrovství J. M. Raka s tenorem Františka Vlčka, tentokrát nezpívajícím vlastní tvorbu či písně, které známe.

V malém sále Lyry Pragensis se dne 15. května 2008 konala premiéra pořadu s názvem Písně pro poslední hosty. Dlouho připravovaný pořad byl na světě a nebyl jen koncertem, byl i malým příběhem. Do prázdné restaurace přijde muž v klobouku, v kabátě a s kytarou. V restauraci je jen číšník, který před příchodem hosta hraje na kytaru a zpívá píseň inspirovanou Putimskou branou. Znalci vědí, že slova složil Milan Dvořák. Autor textu ten večer seděl vedle mě, protože jej jeho dlouholetý kamarád František Vlček pozval. Za námi seděli další vzácní hosté, pan Štěpán Rak s manželkou. Malý sál zaplnila příjemná a milá společnost.

Mezitím host chtěl něco k jídlu. Číšník, který jako by vypadl z oka Františku Vlčkovi, cinkal vzadu nádobím, ale k jídlu nebylo nic. Přinesl tedy láhev s něčím dobrým, protože se přiznal, že má taky rád muziku. Potěšil hosta, když v instrumentální skladbě poznal Jaroslava Ježka. Pak nalévání a připíjení střídaly staré trampské písně. Ty snad zná tak trochu každý. Dají se hrát na tři akordy, jako parodie, či jinak. Ten večer dostaly ony staré a trochu naivní písně novou tvář. Krásný kytarový doprovod, dvouhlasý zpěv a divák zjišťoval, jak jsou vlastně ty stařícké písně hezké. Ať to byla *Mám rád krásné děvče za řekou* od J. Voldána, *Houpy hou* od B. Nikodéma, *Letí šíp savanou*

do Říši a Rudy Juristů,

Jedu nocí

od J. Traxlera a K. Kozla, nebo

Chlapci z Rikatáda

od Boba Hurikána. Některé z písní zpíval jako první pan Rudolf Antonín, podle svého rodného Dvora Králové známý pod jménem Dvorský. Pana Dvorského jsem měl to štěstí vidět v roce 1966, spolu s Hanou Vítovou, na nějakém veřejném vystoupení v Liberci, měsíc před jeho smrtí. Podobně jako například herec Svatopluk Beneš, měl pan Dvorský v sobě nonšalanci a charisma doby, která byla zničena a zatracována. Nevím, kolik lidí ví, že tento král elegantů přišel o svého jediného syna, a že v padesátých letech byl na základě udání odsouzen na pět let za pokus o přechod hranic. Nemohu si pomoci, ale v projevu Františka Vlčka jsem cosi z pana Dvorského cítil.

Určitým překvapením byla *Píseň zapomnění* od Jiřího Srnky. Jiří Srnka, mimo jiné i muzikant orchestru Osvobozeného divadla, je známý především jako geniální skladatel filmové hudby. Asi nikdo jiný, než písecký rodák, kterým Jiří Srnka byl, nemohl lépe složit hudbu ke Krškovým filmům *Měsíc nad řekou* a *Stříbrný vítr*, majákům filmového umění v hnusných padesátých

Hosté urcite ještě přijdou

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 02 Červen 2008 04:00

letech minulého století. Píseň zapomnění je z filmu režiséra Holmana Modrý závoj, natočeného za Protektorátu. V hlavní dvojroli se představila Vlasta Matulová, tak netypická herečka v éře Mandlové či Gollové. Bohuslav Nováček, který se podepisoval jako Sláva Emanuel, byl vedle Ježka jedním z nejlepších skladatelů písní, kterým se tehdy říkalo šlágry. Ten večer zněla titulní píseň z filmu Dívka v modrém, zpívaná nezapomenutelným Oldřichem Novým. Dívku, jak známo, hrála Lída Baarová. Tuto roli pokládám za její životní. Píseň

Hm, hm, ach ty jsi úžasná

od Leopolda Korbaře zněla ústy R. A. Dvorského za Protektorátu. Vzpomínáte, jak si ji zpívají výpravčí Hubička a elév Miloš Hrma v Ostře sledovaných vlacích?

Chlupatý kaktus

zazněl ve filmu Vladislava Vančury Před maturitou. Hudbu složil E. F. Burian a slova dodnes nedoceněný herec Národního divadla Josef Gruss. Poté si číšník František zavzpomínal na svého tátu ve vlastní písni na téma blues o koruně spadlé do kanálu.

Pak už byla láhev dopita. Muzikant se oblékl, vzal kytaru a odešel na vlak. Jenže v divadle vlak neujede, a proto za velkého potlesku museli oba přidat. Zněla píseň *Nečekej* od S. E. Nováčka, modernějším slovníkem A side desky z filmu Kristián. V reálu byla však překonána písní

Jen pro ten dnešní den

. Nečekej zpívá v bílém smokingu R. A. Dvorský ve filmovém Orient baru, kam chodí Zuzana s nudným Fredem v podání R. Schránila.

Čím jiným se ale rozloučit, než Ježkovou *Život je jen náhoda*, z níž ale známe v podstatě jen refrén.

Ten večer si dva lidé splnili svůj sen. V době, kdy vítězí zlo nad dobrem, je hezké se na chvíli zastavit a zavzpomínat na dobu elegantních a galantních mužů a krásných žen, na dobu krásné, byť trochu sentimentální hudby. Františku Vlčkovi a Janu Matěji Rakovi se to podařilo.